

1

Ve stanici Bercy vždycky nastupoval muž v zeleném klobouku, pokaždé předními dveřmi vagonu, a přesně o sedmnáct minut později na La Motte-Picquet-Grenelle týmiž dveřmi vystupoval – bývalo to ve dnech, kdy nic nenarušovalo plynulý sled zastávek, zvonění a kovových klapnutí, ve dnech, které se obešly bez tlačenic, karambolů, výstražných hlášení nebo zastavování soupravy z důvodu regulace dopravy. V takových těch normálních dnech, kdy máte pocit, že jste součástí dobře promazaného stroje, obřího mechanického tělesa, kde si každý, at' chce nebo ne, nachází své místo a hraje svou roli.

Juliette se ukrývala za slunečními brýlemi motýlího tvaru a za velkou šálou, kterou své holčičce v roce 1975 upletla bábinka Adrienne – za šálou přesně dva a půl metru dlouhou a bledě modrou jako vzdálené vrcholky Pyrenejí viditelné v létě o sedmé večer z městečka Prades při pohledu směrem k hoře Canigou. Napadala ji myšlenka, jestli má její existence na světě

větší význam než život pavouka, jehož ten den utopila ve sprše.

Nedělalo jí to dobře – namířit proud vody na černé chlupaté tělíčko a koutkem oka sledovat, jak zběsile škube tenkýma nožkama a pak se vmžiku svine, jak se točí ve víru, stejně lehké a bezvýznamné jako vlněné vlákno vytržené z jejího oblíbeného svetru, než ho voda spláchne do odtokového otvoru, který pak Juliette rázně zašpuntuje.

Nijak se to nelišilo od počínání sériového vraha. Pavouci denně vylézali nahoru, vystupovali z kanalizace po okružní plavbě, která začínala bůhvídkde. Co když to byli pořád titíž, kteří se, vrženi do nepředstavitelných ponurých hlubin, do útrob města podobných ohromné páchnoucí jímcce kypící životem, rozbalovali, oživali a pokračovali ve své cestě vzhůru, téměř vždy odsouzeni k nezdaru? Juliette, zhnusená provinilá vražedkyně, v sobě shledávala rysy nelítostného božstva, a přitom roztržitého nebo většinou příliš zaměstnaného, než aby plnilo své poslání, takže nad otvorem vedoucím do podsvětí bdělo jen takto nárazově.

V co asi pavouci doufali, když se jim podařilo dorazit nahoru suchou nohou – jestli to tak lze říci? Kam měli namířeno a s jakým cílem?

* * *

Odpovědi by se Juliette snad mohlo dostat od muže v zeleném klobouku, kdyby se ho osměli-la zeptat. Každé ráno otevřel aktovku a vytáhl z ní knihu v tenkém, téměř průsvitném papíře, také zbarveném do zelena, a pomalými přesnými pohyby ji vybalil. Poté vsunul prst mezi stránky, které oddělovala záložka z téhož papíru, a začal číst.

Knihla měla název *Dějiny bmyzu prospěšného člo-věku, zvířatům a umění, rozšířené o dodatek věnovaný hubení bmyžích škůdců*.

Pohládl vazbu z hnědé kropenaté kůže, hřbet zdobený zlatými vlákny, na němž název vynikal na červeném podkladu.

Otevřel ji, přiblížil si ji ke tváři a s přivřenými očima vdechoval její vůni.

Přečetl z ní dvě nebo tři stránky, víc ne, jako když si gurmán stříbrnou lžičkou pochutnává na minivětrničcích z odpalovaného těsta se šlehač-kou. Na tváři se mu rýsoval záhadný spokoje-ný úsměv, který si fascinovaná Juliette spojovala s kočkou Šklíbou z *Alenky v říši divů*.

Tenhle úsměv v zastávce Cambronne vystřídal výraz zklamání a lítosti. Muž zabalil knížku do papíru, uložil ji zpátky do aktovky a cvakl spo-nami. A vstal. Ani jednou nespočinul pohledem na Juliette nacházející se přímo naproti němu, ať už seděla, nebo stála a držela se tyče denně leš-

těné stovkami dlaní v rukavicích nebo bez nich, a hltala ho očima.

Vzdaloval se drobnými kroky, mimořádně rovný ve svém plášti zapnutém ke krku a v klobouku nachýleném nad levé obočí.

Bez toho klobouku, bez toho jeho úsměvu, bez té aktovky, kde měl svůj poklad zavřený na zámek, by ho Juliette pravděpodobně nepoznala. Byl to muž, jakých vidáme spousty, ani pohledný ani ošklivý, ani přitažlivý ani odpudivý. Trochu tlustý postarší chlápek neurčitého věku, pokud se chceme uchýlit ke klišé.

Muž.

Nebo spíš – čtenář.

„Včela, hedvábník, klenutec, črvec, rak, stínky zední, španělské mušky a další.“

„Co to plácáš?“

Juliette, která si pobrukovala, sebou trhla.

„Ále nic. Něco jako rozpočítadlo... Pokoušela jsem se vybavit si jména...“

„Dostala jsem výsledky k PENB toho bytu na Voltairově bulváru,“ oznámila jí Chloé, která ji neposlouchala. „Tu složku máš u sebe ty?“

Juliette se zpožděním přikývla. Stále myslela na toho muže se zelenou knihou, na hmyz, pavouky – ten den ráno utopila dva.

„Dej mi ji. Já ji zařadím.“

Otočila se i se židlí, z police zakrývající celou stěnu kanceláře vytáhla desky a papíry do nich uložila. Všimla si, že karton svou žlutou barvou připomíná moč. Smutnější už mu vybrat nemohli. Celá ta zvlněná stěna ježící se štítky, které se na rozích odlepovaly, působila dojmem, jako kdyby ji měla každým okamžikem zavalit jako lavina bahna. Juliette zavřela oči a představila si čvachtavý zvuk, probublávající plyn na hladině včetně zápachu, a rázně si zacpala nos, aby potlačila nevolnost, která jí stoupala do hrdla.

„Co je?“ zeptala se Chloé.

Juliette pokrčila rameny.

„Nejsi v tom?“ zeptala se kolegyně naléhavě.

„Ani náhodou. Ale říkám si, jak to děláš, že se ti neprotiví před tím pracovat... Ta barva je k zblití.“

Chloé na ni vytřeštila oči.

„K zblití,“ opakovala Juliette a oddělovala při tom jednotlivé slabiky.

„To jsou kecy. Už jsem slyšela všelijaké kravinny, ale takovouhle ještě ne. Vždyť jenom slouží jako obálka, sice hnusná, o tom žádná, ale... Vážně jseš v pohodě?“

Juliette zabubnovala prsty do desky svého stolu v přerývaném rytmu: *Včela, hedvábník, klenutec, červec, rak, stínky zední, španělské mušky, pijavky...*

„Naprosto,“ odvětila. „Co čteš v metru?“